

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

Door Reg.	kopie gezonden
aan	

De Staatssecretaris van Veiligheid en
Justitie
Mr. F. Teeven
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Directie Strategie en
Ontwikkeling

bezoekadres
Kneuterdijk 1
2514 EM Den Haag

correspondentieadres
Postbus 90613
2509 LP Den Haag

t 088 361 0000
f 088 361 0022
www.rechtspraak.nl

datum 6 mei 2013
contactpersoon
doorkiesnummer
e-mail
kamernummer
ons kenmerk
uw kenmerk
onderwerp
bijlage(n)

Advies conceptwetsvoorstel tot herijking van de wijze van de
tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende sancties en de
invoering van elektronische detentie

Geachte heer Teeven,

Bij brief van 22 maart 2013 (ontvangen 25 maart 2013) met opgemeld kenmerk verzocht u de Raad voor de rechtspraak (de "Raad") u uiterlijk 3 mei 2013 te adviseren over het conceptwetsvoorstel tot wijziging van de Penitentiaire beginselenwet ("Pbw") en het Wetboek van Strafrecht in verband met de herijking van de wijze van de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende sancties en de invoering van elektronische detentie (het "Wetsvoorstel"). De Raad heeft bij wijze van uitzondering besloten om op uw verzoek voor dit advies een kortere termijn te hanteren dan de gebruikelijke 8 weken na ontvangst.

Blijkens de Memorie van Toelichting ("MvT") strekt het Wetsvoorstel ertoe de wijze waarop vrijheidsbenemende sancties ten uitvoer worden gelegd te herijken, en voorziet het daartoe in het afschaffen van de bestaande wijze van detentiefasering en in de invoering van elektronische detentie ("ED"). Het achterliggende doel dat hiermee wordt nagestreefd is het verder terugdringen van recidive en het op die manier vergroten van de veiligheid in Nederland. Voor bepaalde veroordeelden kan de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf door middel van ED volgens de MvT (p. 3) een betere bijdrage leveren aan het voorkomen van recidive dan de insluiting in een gevangenis, doordat detentieschade kan worden voorkomen en de veroordeelde zijn werk en woning kan behouden. Hierbij is een strenge selectie van veroordeelden van belang, waarvoor het Wetsvoorstel de grondslag biedt. Met het Wetsvoorstel wordt uitvoering gegeven aan het regeerakkoord, waarin is aangegeven dat gedetineerden bepaalde vrijheden met goed gedrag kunnen verdienen en dat de algemeen geldende detentiefasering verdwijnt.

Onder ED wordt blijkens het Wetsvoorstel verstaan¹: de tenuitvoerlegging van een vrijheidsbenemende sanctie op een plaats buiten een inrichting waarbij de veroordeelde wordt verplicht op deze plaats te

¹ Artikel 4 lid 1 Pbw (nieuw).

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

05/07/2013 10:30

datum 6 mei 2013
kenmerk
pagina 2 van 9

verblijven. De deelnemer aan ED staat onder elektronisch toezicht. ED kan maximaal achttien maanden duren.

ED kan – kort gezegd – in twee gevallen worden toegepast:

1. in geval van een veroordeling tot vrijheidsstraf van niet meer dan zes maanden, tenzij de rechter in de uitspraak de mogelijkheid van ED heeft uitgesloten (in verband met de ernst van het feit, de omstandigheden van het geval, de persoonlijkheid van de dader, de veiligheid van de samenleving of de belangen van slachtoffers en nabestaanden)²,
2. in aansluiting op het verblijf in een inrichting en direct voorafgaand aan de datum van invrijheidstelling in geval van een veroordeling tot vrijheidsstraf van meer dan zes maanden, indien van deze straf ten minste de helft is ondergaan.³

Voor de toepassing van ED is het niet noodzakelijk dat de opgelegde vrijheidsstraf onherroepelijk is. ED kan toepassing vinden bij personen die in eerste aanleg zijn veroordeeld en die in beroep zijn gegaan. In die gevallen betreft de toepassing van ED dus de tenuitvoerlegging van een bevel tot voorlopige hechtenis (MvT p. 11).

Bij of krachtens Algemene Maatregel van Bestuur (“AMvB”) worden nadere regels gesteld over de toepassing van ED, waaronder de nadere voorwaarden voor de toepassing ervan, het werken tijdens deelname aan ED, het toezicht, de beëindiging van deelname, en de rechten en plichten van de deelnemer.⁴ Over de toepassing en beëindiging van ED wordt beslist door de Minister van Veiligheid en Justitie.⁵ Volgens de MvT (p. 12) wordt deze bevoegdheid namens de Minister uitgeoefend door de Dienst Justitiële Inrichtingen (“DJI”).

Gehoord de gerechten, adviseert de Raad als volgt.⁶

² Artikel 4 lid 2 Pbw (nieuw).

³ Artikel 4 lid 3 Pbw (nieuw).

⁴ Artikel 4 lid 4 Pbw (nieuw).

⁵ Artikel 15b Pbw (nieuw).

⁶ De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklast van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechteren zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

05/07/2013 10:35
003

datum 6 mei 2013
kenmerk ..
pagina 3 van 9

Advies

1. Procedurele opmerkingen

- *Advisering over eerder wetsontwerp thuisdetentie*

De Raad heeft eerder adviezen uitgebracht over vergelijkbare wetsontwerpen met betrekking tot thuisdetentie.⁷ De in deze adviezen gemaakte opmerkingen zijn, tenzij hieronder anders aangegeven, ook van toepassing op het Wetsvoorstel en behoeven geen integrale herhaling. De Raad adviseert ook deze eerdere adviezen bij het Wetsvoorstel te betrekken.

- *Advisering over nadere regelgeving*

De Raad benadrukt dat het voor een goede beoordeling van en advisering over het voorstel voor invoering van ED noodzakelijk is kennis te nemen van de in het Wetsvoorstel aangekondigde AMvB bij of krachtens welke nadere regels over de toepassing van ED worden gesteld. Om deze reden betreurt de Raad het dat deze nadere regelgeving – evenals bij het eerdere wetsontwerp het geval was – niet gelijktijdig met het Wetsvoorstel voor advies is voorgelegd, en verzoekt u om de Raad in de gelegenheid te stellen daarover te zijner tijd aanvullend te adviseren.

2. Inhoudelijke opmerkingen

2.1 Principiële dimensie

De Raad stelt voorop dat het Wetsvoorstel raakt aan het fundamentele rechtsstatelijke uitgangspunt dat bevoegdheden tot het nemen van beslissingen die ingrijpen in de grondrechten van burgers aan de onafhankelijke rechter zijn opgedragen. Dit dient er onder meer toe een zorgvuldige procedure te waarborgen en burgers te beschermen tegen de overheid. De bevoegdheid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende sanctie behoort – als een van de meest ingrijpende bevoegdheden die er in Nederland bestaan – tot deze categorie. Deze bevoegdheid impliceert logischerwijs dat het ook die onafhankelijke rechter is die de exacte modaliteit en omvang van een dergelijke sanctie bepaalt en niet het bestuur. Daarmee is het evenzeer geboden dat rechterlijke uitspraken daadwerkelijk en onverkort ten uitvoer worden gelegd op de wijze als door de rechter bepaald.⁸ Dat wil zeggen: zoals door de rechter in het openbaar uitgesproken en zoals door veroordeelden, samenleving en slachtoffers op grond daarvan mag worden voorzien. Dit uitgangspunt dient niet alleen rechtsstatelijke waarden maar ook het vertrouwen van samenleving en slachtoffers in de strafrechtspleging als geheel en daarmee het behoud van de maatschappelijke vrede.

⁷ Het Advies van 16 augustus 2007 inzake de invoering van de hoofdstraf van thuisdetentie en het Advies van 1 oktober 2009 inzake een gewijzigd wetsvoorstel invoering thuisdetentie en de verruiming van de mogelijkheden elektronisch toezicht, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl onder nummers 2007/19aa en 2009/24.

⁸ Dit volgt onder meer uit artikel 553 van het Wetboek van Strafvordering. Zie hierover ook het advies van de Raad van 1 oktober 2009.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 6 mei 2013
kenmerk
pagina 4 van 9

Vanuit dit uitgangspunt maakt de Raad de volgende opmerkingen over het Wetsvoorstel:

- ***ED is niet vergelijkbaar met gevangenisstraf***

Het Wetsvoorstel is gebaseerd op de veronderstelling dat ED als strafmodaliteit vergelijkbaar is met een gevangenisstraf. Zoals in het eerdere advies uit 2009 is aangegeven, is het de vraag of dit door de samenleving zo wordt ervaren. De MvT bevat geen empirische gegevens waaruit dit zou blijken. De Raad heeft sterke twijfels over de juistheid van deze veronderstelling en heeft zelf de indruk dat ED door de samenleving eerder als een andere en vooral lichtere straf dan een gevangenisstraf wordt gezien. Dat het gaat om een andere straf wordt overigens in de MvT zelf ook bevestigd waar wordt gesteld dat bij de tenuitvoerlegging door middel van ED *"geen sprake (is) van vrijheidsbeneming, zoals bij insluiting in een gevangenis het geval zou zijn geweest, maar van (een vergaande vorm van) vrijheidsbeperking"* (MvT, p. 10).

- ***Een voorzienbare tenuitvoerlegging vereist een rechterlijke beslissing***

Het voorgaande leidt de Raad tot het standpunt dat voor een voorzienbare tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen een rechterlijke beslissing met betrekking tot de toepassing van ED zou moeten zijn vereist. Het is voor het vertrouwen in de strafrechtspleging van groot belang dat tegemoet wordt gekomen aan de behoefte van veroordeelden, slachtoffers en samenleving aan duidelijkheid over welke straf of maatregel wordt opgelegd en hoe deze ten uitvoer wordt gelegd. Dit vereist dat deze straf of maatregel in het openbaar in de rechtszaal aan de orde komt en wordt uitgevoerd als door de rechter in zijn openbare uitspraak is bepaald.⁹ Dit is overigens ook wenselijk met het oog op een effectieve straftoemeting (zie onder).

Uit het gegeven dat het Wetsvoorstel bepaalt dat de rechter in zijn uitspraak de toepassing van ED bij de korte vrijheidsstraffen kan uitsluiten, leidt de Raad af dat ook de wetgever zich bewust is van het belang van een voorzienbare tenuitvoerlegging. Dit komt echter onvoldoende in het Wetsvoorstel en de MvT tot uiting. De rechter kan ED bij een veroordeling tot een korte vrijheidsstraf immers alleen *uitsluiten* en niet *voorschrijven*. Dit kan tot de onwenselijke situatie leiden dat de rechter een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt met de (uitgesproken) intentie dat de straf als ED ten uitvoer zal worden gelegd, maar dat DJI anders beslist. Daarnaast heeft de rechter in het geheel geen rol bij de voorgestelde toepassing van ED in geval van een veroordeling tot een langere vrijheidsstraf.

In de MvT wordt als enige reden dat de rechter ED bij korte vrijheidsstraffen kan uitsluiten opgevoerd *"dat aangenomen mag worden dat de volledige tenuitvoerlegging van de straf door middel van elektronische detentie kan afwijken van hetgeen de rechter voor ogen stond toen hij een vrijheidsstraf oplegde"* (MvT p. 5). De Raad mist hier de notie dat voorzienbaarheid van de tenuitvoerlegging met name ook van belang is voor samenleving, slachtoffer en veroordeelde. Daarnaast roept de passage de vraag op waarom het hierin gestelde alleen zou gelden voor volledige tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf en niet ook voor gedeeltelijke tenuitvoerlegging. Tevens roept deze passage de vraag op

⁹ Ten aanzien van de korte vrijheidsstraffen zou bijvoorbeeld in de wet kunnen worden bepaald dat in geval de rechter oplegging van een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf van niet meer dan zes maanden overweegt hij in beginsel ED oplegt, tenzij daaraan omstandigheden als de in het Wetsvoorstel genoemde in de weg staan.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

05/07/2013

10:50

datum 6 mei 2013
kenmerk
pagina 5 van 9

waarom niet ook zou mogen worden aangenomen dat juist het niet-toepassen van ED kan afwijken van hetgeen de rechter voor ogen stond toen hij de straf oplegde.

De Raad adviseert het Wetsvoorstel en de MvT in lijn met het bovenstaande aan te passen, bijvoorbeeld door ED niet als executiemodaliteit maar als zelfstandige (hoofd)straf in de wet op te nemen.

- **Overgangsregeling is vereist**

In lijn met het voorgaande is de Raad van mening dat ED alleen van toepassing kan zijn op uitspraken die na de inwerkingtreding van het Wetsvoorstel zijn gedaan. In uitspraken die daarvoor zijn gedaan, heeft de rechter immers geen standpunt kunnen bepalen over de eventuele toepassing van ED. De Raad constateert echter dat het Wetsvoorstel niet voorziet in een overgangsregeling. Als gevolg daarvan zal de regeling van ED ook gaan gelden voor eerdere uitspraken. De Raad adviseert het Wetsvoorstel aan te vullen met een overgangsregeling die het Wetsvoorstel uitsluitend van toepassing doet zijn op uitspraken die na de inwerkingtreding zijn gedaan.

- **ED bij voorlopige hechtenis**

Eveneens in lijn met het voorgaande en zoals tevens in het eerdere advies uit 2009 is aangegeven, is de Raad van mening dat toepassing van ED in het kader van voorlopige hechtenis slechts krachtens een uitdrukkelijke beslissing van de rechter moet kunnen plaatsvinden. Dit gelet op de belangen die bij voorlopige hechtenis een rol spelen en het gegeven dat het in die fase niet gaat om een onherroepelijk veroordeelde dader maar om een verdachte. Daar komt bij dat, zoals eerder aangegeven, de Raad zich geen situatie kan voorstellen die niet reeds door middel van een schorsing van de voorlopige hechtenis met elektronisch toezicht als bijzondere voorwaarde kan worden bestreken.

- **Beschrijving voorgeschiedenis ED**

De Raad adviseert om het beeld dat in de MvT van de voorgeschiedenis van de ED wordt geschetst aan te vullen, omdat die voorgeschiedenis verhelderend is voor de discussie over het voorliggende wetsvoorstel. In het bijzonder doelt de Raad op de maatschappelijke commotie toen bleek dat in de praktijk op grond van een velen onbekende circulaire¹⁰ alle straffen tot drie maanden in de vorm van ED ten uitvoer werden gelegd en op de redenen voor het intrekken van de plannen om te komen tot een wettelijke regeling van de thuisdetentie door het vorige kabinet, dat in tegenstelling tot het huidige kabinet, het omzetten van een door de rechter opgelegde gevangenisstraf in elektronisch bewaakt huisarrest geen geloofwaardige vorm van tenuitvoerlegging van straffen achtte.¹¹

2.2 Effectieve gedragsbeïnvloeding en recidivevermindering

Het is bekend dat (in het bijzonder korte) vrijheidsstraffen weinig bijdragen aan het voorkomen van recidive of daaraan juist ten nadele kunnen bijdragen. De Rechtspraak streeft in het algemeen naar een wijze van berechting van strafbare feiten die maatschappelijk effectief is. Los van de hiervoor gemaakte principiële opmerkingen onderschrijft de Raad dan ook vanuit het perspectief van gedragsbeïnvloeding

¹⁰ Circulaire 5291588/04/DJI van 7 maart 2005, later vervangen door circulaire 5614792/09/DJI (Stcrt. 2009, nr. 16442) en vervolgens op 28 juni 2010 door de minister van Justitie ingetrokken (Stcrt. 2010, nr. 10014).

¹¹ Aangangsel van de Handelingen II 2010-2011, nr. 2035.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 6 mei 2013
kenmerk
pagina 6 van 9

en recidivevermindering in het algemeen de ambitie om in toenemende mate te streven naar alternatieven voor (korte) gevangenisstraffen. Vanuit dit perspectief maakt de Raad de volgende opmerkingen:

- ***Verrichten van werkzaamheden***

In de MvT (p. 7-8) wordt opgemerkt dat het de bedoeling is gedetineerden in te zetten voor bepaalde werkzaamheden. Dit komt de facto neer op een combinatie van een combinatie van taakstraf en gevangenisstraf/ED, dan wel op een arbeidsverplichting binnen ED. Deze ambitie is ten onrechte niet nader uitgewerkt. Naar mening van de Raad is de wet in ieder geval de aangewezen plaats waar dit geregeld zou moeten worden.

- ***Opleggen taakstraf***

Als bekend is het op grond van recent in werking getreden wetgeving voor de rechter in bepaalde gevallen niet meer mogelijk om een taakstraf op te leggen, tenzij naast de taakstraf een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel wordt opgelegd.¹² De ratio hiervan is dat veroordeelden in die gevallen tenminste enige tijd fysiek in een inrichting worden ingesloten. Nu met het Wetsvoorstel vermoedelijk een groot deel van deze veroordeelden alsnog met ED hun straf buiten de inrichting zal kunnen ondergaan, komt deze ratio grotendeels te ontvallen. De Raad geeft daarom in overweging om de betreffende beperking van de rechterlijke oordeelsvrijheid ongedaan te maken, dan wel in elk geval mogelijk te maken dat een taakstraf ook in de gevallen als bedoeld in art. 22b, derde lid, Sr in combinatie met een geheel voorwaardelijke vrijheidsstraf wordt opgelegd. Dit zou niet alleen beter in het stelsel van strafrechtspleging passen, maar vooral ook de effectiviteit van die strafrechtspleging ten goede komen. In de praktijk komt een combinatie van een taakstraf met een geheel of gedeeltelijk voorwaardelijke vrijheidsstraf immers vaak voor. Op grond hiervan kan een veroordeelde zowel aan het werk worden gezet als met het oog op gedragsbeïnvloeding gedurende de proeftijd worden gebonden aan bijzondere voorwaarden.

- ***Verhouding ED en elektronisch toezicht op naleving bijzondere voorwaarde***

Als bekend kan aan een door de rechter in het kader van een voorwaardelijke veroordeling opgelegde bijzondere voorwaarde reeds elektronisch toezicht worden verbonden.¹³ Dit toezicht wordt uitgeoefend door de reclassering. In het geval een gedeeltelijk voorwaardelijke vrijheidsstraf met een bijzondere voorwaarde wordt opgelegd, waarbij aan de naleving van deze voorwaarde elektronisch toezicht wordt verbonden, ontstaat, als het onvoorwaardelijke deel van de straf middels ED ten uitvoer wordt gelegd, de situatie dat de veroordeelde achtereenvolgens in twee verschillende kaders en uitgevoerd door twee verschillende instanties aan een vorm van elektronisch toezicht wordt onderworpen. Het is de vraag of dit wenselijk is in het kader van een effectieve straftoemeting. De Raad adviseert hierop in de MvT nader in te gaan.

¹² Wet beperking oplegging taakstraffen (Stb. 2012, 1).

¹³ Artikel 14c lid 3 Wetboek van Strafrecht.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

05/07/2013
16:03

datum 6 mei 2013
kenmerk
pagina 7 van 9

- ***Ook een effectieve straftoemeting vereist rechterlijke beslissing over ED***

Het voorgaande onderstreept het belang dat de rechter bij zijn uitspraak kan beschikken over alle informatie die in dit verband relevant is. Hieronder valt ook de informatie met betrekking tot de toepassing van ED. Dit met het oog op een effectieve straftoemeting waarbij in de praktijk verschillende straffen en maatregelen vaak gecombineerd en gedeeltelijk voorwaardelijk worden opgelegd, met het oog op de verschillende doelen die daarmee worden nagestreefd. Dit vormt een aanvullend argument voor het bovenstaande pleidooi om de beslissing over de toepassing van ED aan de rechter op te dragen.

- ***Afschaffing detentiefasering***

De Raad betreurt de algemene afschaffing van de detentiefasering c.a. Vanuit een oogpunt van gedragsbeïnvloeding en voorkoming van recidive verdient het aanbeveling om te bezien of het wenselijk is voor en eventueel tijdens een fase van ED de vrijheden van de veroordeelde geleidelijk aan te vergroten. De Raad denkt hierbij in het bijzonder aan de categorie tot (zeer) langdurige gevangenisstraf veroordeelden. Ten aanzien van deze categorie lijkt de Raad enige voorbereiding op ED wenselijk, gelet op de lange maximale duur daarvan en de nog langere duur van de daaraan voorafgaande detentie. Het Wetsvoorstel heeft bijvoorbeeld voor veroordeelden tot straffen vanaf 9 jaar tot gevolg dat zij eerst minstens viereneenhalf jaar in detentie hebben doorgebracht op het moment dat zij voor ED in aanmerking komen. De Raad vraagt zich af of het wel redelijk is om te veronderstellen dat deze categorie veroordeelden (en hun huisgenoten) de druk van (maximaal) 18 maanden ED aankan, nu ook nog eens de detentiefasering – die hen daarop zou kunnen voorbereiden – wordt afgeschaft. De Raad adviseert om het mogelijk te maken ten dele in plaats van ED en ten dele naast ED detentiefasering toe te passen.

2.3 Efficiënte rechtsgang

Door de beslissing over ED in handen te leggen van de rechter, wordt een extra rechtsgang bij de Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming (“RSJ”) bespaard. De informatie die nodig is om te bepalen of iemand niet in een van de uitzonderingscategorieën valt, zal dan door het OM voor of op de zitting aan de rechter moeten worden verschaft. Die kan behalve van DJI ook van de reclassering afkomstig zijn. Als een voordeel kan verder worden aangemerkt dat dan ook de officier van justitie een rechtsmiddel heeft tegen een hem onwelgevallige beslissing omtrent ED.

3. Werklastgevolgen

Het Wetsvoorstel heeft naar verwachting geen substantiële werklastgevolgen voor de Rechtspraak.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 6 mei 2013
kenmerk
pagina 8 van 9

05/07/2013 10:30

Tot slot

Indien na het uitbrengen van dit advies het wetsvoorstel op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de informatievoorziening aan en de voorbereiding van de gerechten op de invoering van de onderhavige regeling verzoekt de Raad u hem te informeren over de indiening van het wetsvoorstel bij de Tweede respectievelijk de Eerste Kamer en de plaatsing van de definitieve wettekst in het Staatsblad.

Hoogachtend

Wvd. Voorzitter

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 6 mei 2013
kenmerk
pagina 9 van 9

05/07/2013

10:30

00:00

Bijlage: overige opmerkingen

- In artikel 4 eerste lid Pbw (nieuw) is ook sprake van “vrijheidsbenemende maatregelen”. Noch in de volgende leden noch in de MvT wordt hierop ingegaan.
- Bij de omstandigheden die in het tweede lid van art. 4 Pbw (nieuw) worden genoemd, verdient het aanbeveling recidive apart te noemen als grond om de mogelijkheid van ED uit te sluiten. In de praktijk is deze factor van groot belang.
- In artikel 15 Pbw (nieuw) wordt verwezen naar de Wet forensische zorg. Het aanhangige wetsvoorstel is echter (nog) niet tot wet verheven.
- Moet in verband met de mogelijkheid van ED bij de tenuitvoerlegging van een niet onherroepelijke onvoorwaardelijke gevangenisstraf niet verwezen worden naar de wettelijke regeling die het mogelijk maakt dat op in eerste aanleg veroordeelden het regime voor veroordeelden van toepassing kan worden verklaard?
- In Wetsvoorstel en MvT wordt niet ingegaan op mogelijke problemen met termijnen. Wanneer krijgt een veroordeelde te horen of hij al dan niet in aanmerking komt voor ED? Als hij volgens DJI niet in aanmerking komt, kan hij dan nog een verzoek indienen voordat de straf ten uitvoer wordt gelegd als vrijheidsstraf? Moet hij eerst een verzoek hebben gedaan; of kan hij tegen de weigering in beroep? Heeft het indienen van beroep schorsende werking? Omdat geen concept-AMvB is bijgevoegd, is onduidelijk welke regeling daarin zal komen. Het voorgaande geldt ook voor de concrete uitwerking van de ED. De opmerkingen op p. 7 van de MvT zijn erg summier.
- MvT p. 5, vierde regel van boven: “het periode” moet zijn: “de periode”.